

[is]creb

Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona

SOBRE LA PAU

COM SER CONSTRUCTORS
DE PONTS, DE DIÀLEG, DE
PUNTS DE TROBADA?

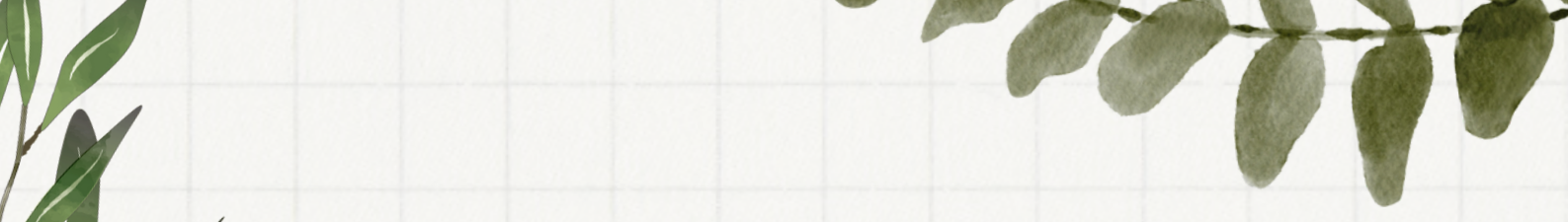
ESTIU 2022

Us dono la meua pau...

«Us deixo la pau, us dono la meua pau» (Jn 14,27). Segons aquesta frase, Crist seria la font d'una pau específica, la seva pau. És per això que Crist precisa immediatament la diferència: «Jo no us la dono pas com el món la dóna». La diferència entre la pau cristiana i la pau del món no es deu a una diferència intrínseca, sinó a una diferència en la manera de donar-se. Aparentment, la pau cristiana és semblant a la pau del món. Similar en la seva definició, diferent en la seva donació. Per tant, primer hem de dir en què és com la pau del món. En primer lloc, és, com la pau del món, una certa tranquil·litat. Estar en pau vol dir estar tranquil, sense turment. La pau seria, doncs, l'estat on res pertorba l'ànima ni la ciutat, un estat on la guerra és absent. Però amb la pacificació no n'hi ha prou per definir la pau, tan familiaritzats estem amb aquelles pacificacions que amaguen el joc de la força i del domini. La pau és inseparable de la justícia. Estar en pau vol dir reconciliar-se; la pau seria, doncs, un estat on la falta és superada per una harmonia redescoberta.

Però encara queda un pas per trobar el que fa l'originalitat de la manera com Crist dóna la pau. Crist dóna la pau donant-se a si mateix. Fonament paradoxal car no consisteix a mantenir l'ordre tal com és, i a acomodar-lo a altres ordres existents, sinó al contrari a renunciar a un mateix, a reduir-se a l'estat de servidor. Si és passant per la Creu que Crist dóna la seva pau, aleshores el camí per trobar la pau, en l'home, a la ciutat, al món, no és el de mantenir les seves existències tal com són, sinó la seva destitució per la seva conversió. La pau del món es dóna com a manteniment de l'estat de l'ésser individual o col·lectiu, la pau cristiana es dóna com a conversió. La pau cristiana no ve donada per una autoimmunització de la política, sinó al contrari per la seva deposició.

Ezequiel Mir

Com una lluna...

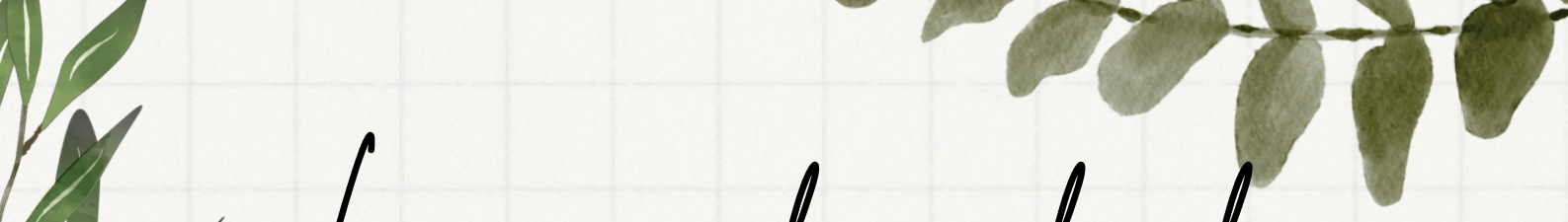
Com una lluna dins les aigües,
com una brisa a cel obert,
com una fulla tardorenca que un vent de cop
malmet, que n'és, la pau, de fràgil!

Nuesa de vida
reblanint la terra i la duresa
de tants cors, contra el no-res
i la basarda, sanant pors.

Ets com l'amor i la confiança
que escurcen les distàncies
i, com si res, enlaire, tot ho deixen ser.

Mercè Amat Ballester

La pau de cada dia

Tornava de comprar el pa i va veure l'església oberta. Feia anys que no entrava a cap; però aquell dia, sense saber per què, hi entrà. Un cop dins, s'assegué i es deixà amagar d'aquella penombra. Una serenor, una pau l'embolcallà. S'hi estava bé allà, en aquell silenci. El seu cor transformà l'amargor i la rancúnia en petites escletxes de misericòrdia i perdó. De sobte, alguna cosa l'empenyé a sortir al carrer.

En sortir, l'enlluernà la llum del sol. Aquella plaça, ara, semblava de cartó pedra, com si fos un decorat. Tot semblava irreal, tret de les persones que hi transitaven. S'aturà a parlar amb l'indigent que era a la porta de l'església i el convidà a un cafè amb llet. Tot seguit, de camí cap a casa, tot esperant que el semàfor indiqués verd, va veure una persona cega que tenia dificultats per travessar el carrer i l'ajudà. Quan va arribar al portal de la seva escala, es va trobar amb aquell veí tan gran que vivia sol i que sortia a fer un tomb. Hi parlà una estona i s'oferí per si necessitava alguna cosa. Quan va posar la clau al pany, al seu cor hi habitava una barreja de pau i de trasbals. Abans d'entrar, es proposà de transmetre només pau a tots aquells familiars que hi trobaria.

A poc a poc, va anar descobrint que aquella espurna, nascuda en el silenci i la foscor, estava donant lloc a un incendi de relacions. Una xarxa de lligams d'amor que anaven construint la fraternitat. Tot allò era font de pau, era la seva contribució quotidiana a la pau del món. Potser una petita llavor, però imprescindible perquè creixi un arbre on aixoplugar-se.

Francesc Brunés Marfà

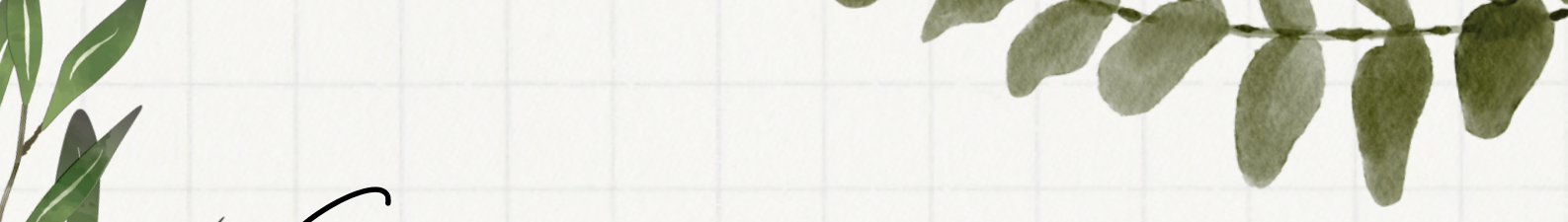
Un carrer petit i estret

La pau és un carrer petit i estret on els passos repiquen com un exèrcit de cascavells sobre les llambordes antigues. Si mires amunt, hi veuràs un estol de roba estesa que s'infla com una vela quan hi bufa el vent i et parla dels somnis pirates a l'abordatge del paradís perdut. També hi sentiràs crits, perquè la pau també xiscla i plora i lluita per existir en un racó de la teva ciutat, tan humil i secret que segurament tu mai no has trepitjat.

El carter hi passa cada dia i sempre el reben amb la flaire de cafè i de bunyols que té un regust dolç de família i de pàtria, tot i que a les cases del carrer de la Pau de vegades hi ha guerra. Ell és dels pocs que visita aquest tros de món oblidat, on la vida es gronxa com un vaixell encallat enmig de les paraules d'amor que esgarrapen la pell gastada dels anys. Però, malgrat la foscor i el silenci, el carrer no s'enfonsa en el naufragi de viure perquè tots els habitants en són capitans. I espero que això no et resulti estrany: qui navega sol, perd la tranquil·litat.

Marta Finazzi Martínez

Sense màscara

Potser cremo per dins. Potser no tinc maons per bastir els ponts de diàleg. No he actualitzat el GPS i no l'encerto. Ni el camí és l'adient ni arribo a l'hora al punt de trobada.

Llegeixo a Núvol unes paraules de Katherine Mansfield: "però no t'abaixis la màscara fins que no tinguis una altra de preparada a sota".

Pot arribar a ser més o menys fàcil aconseguir aquest aspecte de pacificador, de bona persona, però potser, a estones, soc un volcà a punt d'esclatar. De llenya i de combustible sempre n'hi ha. De motius en sobren: l'enveja, la indiferència, vés a saber.

El diàleg de sords tampoc és una bona opció. Mentre fas veure que escoltes al teu interlocutor, ja prepares la teva resposta; brillant, si és possible. La trobada potser no només depèn de la qualitat del navegador i de la potència del wifi on et connectes. Cal mirar a dreta i a esquerra, fins i tot els ulls de l'altre, cedir-li el pas, minorar la velocitat de l'ego, potser pitjar el pedal del fre. Sense màscara, de tot cor, gens fàcil.

De genolls, en silenci, contemplant. Senyor, soc fràgil. Vull llevar tota màscara. Ajuda'm!

F. Xavier Simarro Montané

[is]creb

Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona

ESTIU 2022